

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **P. P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2015, č. j. 10/2015-160-SPR/7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2018, č. j. 10 A 97/2015 - 122,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 17. 12. 2014, č. j. MHMP 1791933/2014, rozhodl v řízení o žádosti žalobce o vrácení pozbytého řidičského oprávnění tak, že se řidičské oprávnění nevrací.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který shora označeným usnesením zastavil řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti tomuto usnesení brojí kasační stížností.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti stěžovatele k závěru, že byla podána opožděně.

[6] Podle § 106 odst. 2 s. ř. s., „[k]asační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí. [...] Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.“ Z § 106 odst. 4 téhož zákona vyplývá, že: „[k]asační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u soudu, který napadené rozhodnutí vydal.“ Podle § 40 odst. 4 s. ř. s., „[l]hůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno

soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.“

[7] Ze spisu městského soudu (konkrétně z doručenky na čl. 122) Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 9. 11. 2018.

[8] Z uvedeného je zřejmé, že dnem, kdy nastala skutečnost určující počátek lhůty pro podání kasační stížnosti podle § 40 odst. 1 s. ř. s., byl pátek 9. 11. 2018. Konec dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti pak podle § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval se dnem určujícím počátek běhu lhůty, tedy na pátek 23. 11. 2018. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti. Nejpozději tohoto dne by tedy musela být kasační stížnost podána u soudu, nebo alespoň předána k poštovní přepravě ve smyslu výše citovaného § 40 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel však kasační stížnost osobně podal prostřednictvím městského soudu až dne 1. 7. 2019; tedy opožděně. Pozdní podání kasační stížnosti nelze nikterak zhojit, neboť zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti není možné prominout.

[9] Podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., „[n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně.“ Soudní řád správní nestanovuje jiný důsledek opožděnosti kasační stížnosti, nežli právě její odmítnutí. Nejvyšší správní soud proto opožděně podanou kasační stížnost odmítl.

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu